

Op reis (2)

In deel 1 heb ik beschreven wat ik meeneem op reis, namelijk mijn opleiding en mijn eerste boekvertaling. Ik vergat nog een stuk bagage: creativiteit, en daar wil ik meer over kwijt.

In [‘Weer zwanger’](#) kon u lezen dat ik aan mijn tweede boekvertaling mocht beginnen. Het is een boek geworden uit een genre waarover ons aller [Roswitha Pennewip](#) elders in dit blog al smakelijke stukjes heeft geschreven. En precies zoals Roswitha in [‘Vergeten vertalers’](#) al schreef, moet ook mijn damesproza worden ingekort.

Codes

Nu is dat inkorten eigenlijk het derde probleem waar ik in mijn tweede boek tegenaan loop, want ik moest eerst nog twee andere barrières overwinnen. In commerciële vertalingen of bij het ondertitelen kan ik een tekst namelijk 'gewoon' in Word c.q. een ondertitelprogramma vertalen en inleveren. In mijn pulpje moet ik echter codes gebruiken om een alinea of directe rede aan te geven, en moet ik erop letten dat er per alinea maar één personage aan het woord is, en zo zijn er nog wat regels waar ik mij aan moet houden. Maar na twintig pagina's vertalen is het gebruik van # als alinea-aanduiding en vishaken voor directe rede alweer gewoon geworden. Nu moet ik er alleen voor zorgen dat ik geen codes gebruik als ik met een commerciële vertaling bezig ben.

Citaatverlevendiging

Mijn tweede probleem leidt momenteel tot lichte vertwijfeling en frustratie, en heet citaatverlevendiging. Althans, zo noemt Renkema het in zijn [Schrijfwijzer](#). Dus niet "'Kom bij me,' glimlachte hij", maar "'Kom bij me,' zei hij met een glimlach." Als gevolg daarvan struikel ik nu over zaken als 'she continued', 'he interrupted' of 'she protested'. Want mag gesproken tekst vervolgd, onderbroken of tegengeworpen worden? Nu ik dit zo teruglees, denk ik 'ja, uiteraard', maar ja, mijn creatieve proces gaat gepaard met grote twijfel en een wegwijnend zelfvertrouwen.

Inkorten

Dat tanende zelfvertrouwen heeft ook wel met het inkorten te maken. Mijn honderdvijfentachtig pagina's tellende damesproza moet worden teruggebracht tot honderdvijftig pagina's. Bij ondertitelen ben ik het gewend om zaken in te korten door te spelen met synoniemen en kortere formuleringen, maar vijfendertig pagina's wegvertalen is andere koek. Het is aan mij om te bepalen hoe dat inkorten tot stand komt, zolang het verhaal maar prettig leesbaar en logisch blijft. Aan het eind van hoofdstuk 1 heb ik zowaar een halve pagina wegvertaald...

Ik heb nog een lange weg te gaan. Door allerlei onvoorziene omstandigheden heb ik na drie weken nog maar een hoofdstuk af, en twijfel ik ongeveer om de andere zin of iets nou wel of niet erg vertaald klinkt, of dat de vertaling nu niet erg kort door de bocht gaat als ik het omslachtige Engels korter verwoord. Soms word ik echt hoorndol van mezelf.

Dit traject loopt tot 28 juni 2007. Pas daarna weet ik of deze reis nog een vervolg krijgt. Ik hoop het, dus ik ga met goede moed door, want anders moeten we een andere route naar Boekvertalersland nemen!

Dit is deel 2 van een serie. Deel 1 vindt u [hier](#).